τον, ὡς οὔτε ἂν τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως, τούτου θύοντος, οὔτε ἄλλο καλῶς καὶ δικαίως οὐδὲν ἂν πραττόμενον, τούτου πράξαντος; Καὶ νὴ Δία ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τοὺς τάφους μὴ κοσμῇ, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόν-
14 των δοκιμασίαις. Σὺ οὖν, ὦ παῖ, ἂν σωφρονῇς, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς, μή σε καὶ οὗτοι νομίσαντες ἀχάριστον εἶναι οὐκ ἐθέλωσιν εὖ ποιεῖν· τοὺς δὲ ἀνθρώπους αὖ φυλάξῃ, μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα πάντες ἀτιμάσωσιν, κᾆτα ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀνα-

obire, vt vulgo vertunt, ſed *Archontem eſſe*, vt βουλεύειν *Senatorem eſſe* I, 1, 18. quod clarum fit ex ἀρχόντων δοκιμασίαις, quae paulo inferius commemorantur. *Hindeb.*

πραττόμενον] Hoc ex Reiſkii coniectura certiſſima, quam ad orationem venuſtam facere recte iudicat Erneſtus, recepi. Ὡς — θυόμενα autem et πραττόμενον eleganter ponitur pro νομίζουσα — θύεσθαι et πράττεσθαι. vid. ad I, 2, 20. Geſnerus ſtatuit σύγχυσιν et refert εὐσεβῶς ad θύοντος, neque tamen damnare audet rationem Erneſti, qui accuſatiuos conſequentiae in priore commate agnoſcit, genitiuos in proximo. Hindeburgius omnia integra putat praeter οὐδὲν ἂν, quod mutat in οὐδὲν ὂν, adeo vt ex πράξαντας, mente quidem et cogitatione, repetatur πραττόμενον.

τάφους μὴ κοσμῇ] Hunc locum illuſtrat lepidum epigramma Callimachi, cuius initium:

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος.

vid. Brodaeum ad hoc epigramma Anthol. L. I, c. 50. *Ern.*

δοκιμασίαις] Qui Archontes fieri volebant, iis cum in ſenatu, tum in foro, quaedam quaeſtiones proponebantur de eorum natalibus, vita et moribus, inter quas etiam erat haec: verum parentes et viuos et mortuos recte coluerint. Id examen in ſenatu dicebatur ἀνάκρισις, in foro δοκιμασία, auctore Polluce VIII, 44. *Ern.* Cf. Demoſth. Orat. adv. Eubul.

§. 14. ἂν σωφρ.] Stob. ἐὰν σωφρ. Priſcianus Putſchii p. 1198 laudat ex h. l. σὺ μὲν οὖν — σωφρονήσεις.

παραιτήσῃ] Ibid. παραστήσεις. Z. Zonaras Lex. MS. Παραιτοῦμαί σε, καὶ παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι, παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν, Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Eadem leguntur in Lexico MS. regio, vbi bene additur: λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Παρίεμαι. de quo verbo quaedam notauimus ad Timaei Lex. Plat. p. 207. *Ruhnk.*

καὶ οὗτοι] Abeſt καὶ a Iunt. et Stob. Sed adeſt in Ald., Pariſ. et Steph.

αὖ] Hanc particulam, quae eleganter ſolet membro alteri addi, reuocaui ex Caſtal. et Beſſar. qui vertit *quoque*. In Steph. plane abeſt: ſed in edd. vett., Pariſ. et ap. Stob. eſt οὐ, quod ipſum ex αὖ ortum eſſe, facile intelligitur.

πάντες] In exemplaribus quibusdam Stobaei eſt πάντῃ, *omnino, prorſus*.

κᾆτα] Cum Zeunio ſcripſi pro εἶτα poſtulante nexu orationis.